

Universitat Nova Història: un espai a favor dels pensaments i de la voluntat de no genuflectir-se ni davant del dogma ni de l'arrogància

written by Jordi Bilbeny | 5 d'agost de 2019

Ja sé que no fa polític dir-ho. Ja sé que els acadèmics no volen ni tan sols que ho pronunciem. Ja sé que, fins i tot, potser, no fa elegant. Però a la cruïlla històrica que ens trobem, on la mentida i la tergiversació dels fets s'han convertit en un projecte superior de civilització en la sagrada unitat d'Espanya, no puc callar de cap manera. I vull dir amb tota la força possible i tot el rigor que més de trenta anys d'estudis avalen, que la nostra història és un frau. Que els cops de porra de la policia espanyola clavats als ciutadans de carrer amb tot l'odi del món, només pel fet d'expressar pacíficament en una urna el seu parer sobre el futur polític de Catalunya no són extrets de la dictadura d'En Pinochet. Que els més de mil ferits provocats per la seva violència irracional no són cap muntatge de l'independentisme. Que el tancament de diaris en euskera per part del govern espanyol no tenien per finalitat l'amor a la llengua basca. Que el timbaler del Bruc no és un vailet de carn i óssos sinó un personatge extret de la mitologia catalana. Que els francesos no van venir de vacances a Espanya sinó que la invasió formava part d'una estratègia política catalana per recuperar quelcom del vell estat autònom que els borbons van anorrear. Que l'11 de setembre no va ser una derrota de l'independentisme, sinó d'un corrent espanyol que tan sols volia un rei diferent per a Espanya. Que els segadors no van envair Barcelona per unes males collites de blat. Que En Colom no era genovès i que Amèrica no va ser reservada en exclusiva

a Castella. Que l'independentisme i el federalisme de totes les nacions americanes que es van alliberar d'Espanya no els provenia de Castella. Que el genocidi amerindi no és un fet tan sols castellà. Que les conquestes de València, Mallorca, Sardenya i Nàpols no van ser fetes per poetes dolents que llegien poemes terribles a l'enemic perquè fugissin espantats. Que Catalunya no va ser fundada al segle IX. Que la llengua catalana no va néixer amb les Homilies d'Organyà, ni la nostra Nació no s'acaba a les Alberes. Ni Castella no va crear cap imperi espanyol amb navegants extremenys i castellans. Ni Aragó va governar mai la Nació Catalana.

Cal dir-ho ben clar i ben fort: la Història, tal com la sabem avui i s'ensenya a les Universitats, és un constructe polític fet a dues mans: la de l'Estat i la de l'Església Catòlica, que sovint eren la mateixa i que encara ambdues eren governades per una única Inquisició. La Història és un pacte d'Estat. És una raó d'Estat. Els seus esbirros es diuen censors. En tenim les lleis, en tenim els rastres i els resultats: totalment devastadors. Tant, que, des de la Universitat, es continua mirant cap a un altre costat per no afrontar-ho, fent veure que no hi ha censura, ni que no hi ha sigut mai. Negant la implicació de la Inquisició en la reescripturació de tota mena de llibres, inclosos els d'història. I el que és més fort encara: insultant i difamant, foragitant i obliterated els qui ho intentem explicar amb tota mena de proves i documents. Amb la qual cosa, sense voler-ho –o potser no–, han esdevingut l'autèntic corró mental i polític dels Inquisidors multiseculars, creant i difonent una història inventada amb la finalitat de destruir el nostre poble i la nostra consciència d'éssers lliures.

Però, com us deia, nosaltres no callarem. Nosaltres continuarem investigant perquè la recerca del nostre passat continua mostrant-nos el mirall de nosaltres mateixos de la forma més transparent possible, encara que el que veiem no ens agradi o ens enlluerni del tot. Perquè la nostra lluita no és

ni el desengany ni la vanitat, ni el dogma ni l'il·lusionisme cofoi, sinó tan sols la comprensió dels fets. Per això investiguem, per això fem recerca. Amb la tenacitat insubornable de voler saber. De voler inquirir. De voler donar sentit a tants segles d'ofuscació i genocidi. De voler recuperar un passat que la Inquisició i la censura d'Estat ens ha furtat. Lamentablement també massa sovint amb la col·laboració dels acadèmics, dels polítics i dels intel·lectuals catalans, que o bé callen per no sé quina mena de prudència suïcida o bé col·laboren directament amb l'Estat volent-nos muts, genuflectits, cecs i vençuts.

A la nostra universitat –a la Universitat de Montblanc– no hi ha censura, sinó estudi infinit. La Inquisició hi ha esdevingut perquisició. I totes les amenaces de silenci s'han convertit en ponències, debat, arguments, proves, llibres, documents, gravats, crítica i raons.

És molt fàcil i senzill: pots continuar creient i repetint la història que ens han inoculat com una raó d'Estat a fi de desarmar-nos, desmobilitzar-nos i despersonalitzar-nos o pots fer un pas endavant i venir a Montblanc. Jo ja he triat: seré a Montblanc. Al costat de la llum i al costat del coneixement. Al costat del rigor i al costat dels valents que la fan possible per l'honor de servir sota els peus de tots.